

menti quoad substantiam, sed etiam propter publicam et solemnem cæremoniam, seu ritum alicujus sacramenti, sive antecedit, sive comitetur, sive subsequi soleat sacramentum. Exemplum primi est in collatione primæ tonsuræ, quæ revera sacramentum non est, sed præambulum quoddam ad sacramentales Ordines; tamen quia est cæremonia quædam Ecclesiastica, quæ solemniter datur, et ex officio est annexa ejus collatio Ordini Episcopali, vel aliquando et ex privilegio sacerdotali cum dignitate Abbatis vel similis conjuncta, et ideo violatio interdicti per hoc ministerium sufficit ad prædictas pœnas incurrendas juxta communem sententiam. Unde constat a fortiori, collationem cujuscumque minoris Ordinis sufficere, cum juxta veram sententiam sacramentum sit. Idem dicendum est de confectione chrismatis et benedictione olei, quæ sunt præparationes materiæ ad plura sacramenta.

17. *Exercere baptismi solemnitate tempore interdicti quando licitum sit.* — Exemplum secundi erit in cæremoniis, seu solemnitatibus baptismi, quæ per se comitari solent substantiam baptismi; aliquando vero prius datur privatim baptismus propter necessitatem, et postea publica solemnitas expletur. Dico ergo, hoc solum ministerium, factum in casu a jure non permissio, sufficere ad easdem pœnas incurrendas. Quia vero baptismus sollemnis non est prohibitus per interdictum, ut supra dixi, ideo non opinor violari interdictum, etiamsi baptismi solemnitas sola, post baptismum prius collatum, in loco interdicto celebretur. Si tamen persona specialiter interdicta, vel ob propriam culpam, illud ministerium exhiberet, irregularis fieret; nam illud non est jure permissum. In extrema vero unctione, si contingeret, v. gr., unum sacerdotem in loco interdicto celeriter propter timorem mortis dare extremam unctionem tantum quoad substantiam sacramenti, alium vero sacerdotem statim publico et solemniter ritu supplere cæremonias illius sacramenti, non solum prior, sed etiam hic posterior irregularis fieret.

18. Exemplum tertii membri est in solemniter benedictione nuptiarum, quæ dari solet post sacramentum illud prius receptum, et sufficit etiam ad dictas pœnas incurrendas, si sacerdos contra interdictum tale ministerium exhibeat, quatenus ex officio sacerdotali Ordini annexum est. Ratio omnium est, quia hæc omnia comprehenduntur sub administratione

sacramentorum ex officio, vel clarius, sub celebratione divinorum, de qua in tota hac generalitate jura loquuntur.

19. *In quo casu subservientes ministranti sacramentum incurrant dictas pœnas.* — Secundo est advertendum aliquos extendere has pœnas non solum ad ministrum sacramentorum, sed etiam ad eos, qui illis cooperantur, seu subserviunt in tali ministerio, ut sunt, verbi gratia, assistentes Episcopo Ordines conferenti in loco interdicto, ut videre licet in Covarruvia, dicto § 3, in fine. Sed est advertendum hujusmodi assistentes, seu servientes, ex vi cooperationis ad sacramentum non incurrere has pœnas, quia, quantum ad hoc caput spectat, non sunt impositæ servientibus, seu cooperantibus, sed ministrantibus sacramenta. Si tamen contingat cooperationem illam includere aliquod ministerium sacrum, per se annexum alicui Ordini, præsertim sacro, jam ex illo capite poterunt hujusmodi pœnæ incurrere, ut dicitur latius explicando secundum effectum, cui magis opponitur talis interdicti violatio.

20. Tertio in his pœnis observandæ sunt singulæ particulæ seu voces textuum, in quibus hujusmodi pœnæ feruntur, ut sunt in dicto cap. Is qui, § Is vero, particula *scienter*, et in cap. Episcoporum, eadem particula *scienter*, et verbum *presumpserint*, et verbum *contempserint*, et similia, quorum vis semper expendenda est ad intelligendum, an pœna seu irregularitas incurratur. Quam vim autem habeant similia verba, satis dictum est in aliis censuris, præsertim de excommunicatione; et ideo hic repetere non est necesse. Ponderanda item sunt verba, quæ continent exceptiones, ut sunt illa dicti cap. Is qui, dict. § Is vero, *Nisi super hoc privilegiatus existat*, ubi expendenda est particula *super hoc*. Non enim sufficiunt communia privilegia exemptionum, quæ religiosi communiter habent, ut in sequentibus videbimus, sed necesse est, ut circa interdictum specialiter sit privilegium concessum. Item, additur exceptio, *Nisi a jure sit concessum*, vel, ut dicitur in cap. Episcoporum, de Privil., *Nisi quatenus eis a jure conceditur*. Denique in dicto cap. Is cui, hoc ipsum indicatur in illa particula, *contra interdictum*. Nam qui operatur ex juris concessione, non agit contra interdictum; et eadem ratione in hac particula includitur omnis legitima causa, quæ a culpa excusat; nam in conscientia excusat etiam a prædicta pœna et irregularitate.

21. *Propter usum sacramenti non exigentem ministerium Ordinis clericalis, nulla imponitur pœna.* — Secunda regula generalis est. Propter usum sacramenti, qui non requirit proprium ministerium alicujus Ordinis clericalis, nulla est pœna jure ipso imposita, sive clericis, sive laicis. Probatio hujus est, quia nullum invenitur jus imponens hujusmodi pœnam, una vel alia exceptione addita circa particulares personas, et cum specialibus circumstantiis. Declaratur autem hæc regula magis in particulari, quia hic usus duplex esse potest: unus est activus, qui tantum in duobus sacramentis inveniri potest absque usu alicujus Ordinis, scilicet in matrimonio et in baptismo sine solemnitate collato. Nam in matrimonio ipsi contrahentes sunt ministri quoad substantiam sacramenti, de quibus dubium est, an peccent contrahendo tempore interdicti; tamen, licet supponamus peccare, nullam censuram aut Ecclesiasticam pœnam ipso facto incurrunt. Imo, nec parochus, cujus præsentia nunc necessaria est juxta Concilium Tridentinum, aliquam pœnam vel irregularitatem incurrat, quia illa præsentia non est actus alicujus Ordinis, ut in superioribus etiam tetigi. Similiter baptismi collatio et prohibita non est, et quamvis esset, ad hanc irregularitatem non sufficeret, quando absque solemnitate fit, quia non est actus Ordinis, quamvis contingat fieri ab eo, qui Ordinem habet; et hæc irregularitas non contrahitur nisi per actum alicujus Ordinis, quem exercet is, qui talem Ordinem habet, cum sit interdictus, vel in loco interdicto, ut constat ex illis verbis: *In suo officio ministrando sicut prius*, quæ habentur in citatis juribus, et in simili sunt explicata superius agendo de excommunicatione; et attingit Covarruvias in dicto c. Alma, part. 2, § 2, num. 3.

22. *Propter receptionem sacramenti nulla incurritur pœna.* — Excipiuntur duo casus. — Atque hinc etiam constat, propter usum passivum, seu receptionem sacramentorum nullam hujusmodi pœnam incurrere, quia recipere sacramentum non est actus alicujus Ordinis, etiamsi a clerico fiat. Excipitur tamen sumptio Eucharistiæ sub utraque specie, quæ fit a sacerdote sacrificante; illa enim est actus Ordinis, non tamen præcise quatenus assumptio, sed quatenus est consumptio, et quasi consummatio sacrificii, quæ est proprius actus Ordinis, qui tunc exercetur. Excipi etiam posset participatio illa sacramenti Eucha-

ristiæ sub specie vini, quæ fit a diacono ministrante Summo Pontifici solemniter celebranti; nam ille modus communicationis videtur esse proprius actus Ordinis diaconatus; proprie tamen id non tam est propter susceptionem sacramenti, quam propter totum illud ministerium, quod per modum unius fit, et est proprius actus illius Ordinis.

23. *Recipiens Ordines, aut in ipsa ordinatione ministrans, non incurrit irregularitatem.* — Præterea fit exceptio de sacramento Ordinis, quæ dupliciter fieri potest: primo ratione receptionis talis sacramenti præcise; secundo ratione alicujus actus concomitantis. Prior modus suaderi potest, tum quia excommunicatus recipiens Ordines fit irregularis, vel saltem suspensus; ergo et interdictus. Confirmatur, quia suscipiens superiorem Ordinem utitur inferiori, sine quo alium non potest suscipere, ut supra dictum est; ergo etiam hoc titulo fit irregularis. Secundo potest incurrere hæc irregularitas per actum concomitantem ipsam ordinationem, ut est consecratio in sacerdotibus, canere Epistolam, vel Evangelium, in diacono, vel subdiacono, quando in ipsa ordinatione eis committitur, quod sentit Covarr., dict. § 3, num. 5, quia ille est actus Ordinis. Neutro tamen modo videtur exceptio admittenda, quia non est satis in jure expressa. Unde ad priorem partem respondeo, illam pœnam non esse ad interdictum extendendam, quia jura solum loquuntur de excommunicatione, et hic non valet argumentum a simili, præsertim cum excommunicatio gravior censura sit. Ad confirmationem respondetur, suscipere superiorem Ordinem non esse proprie ministrare, in inferiori, quia ministrare dicit actionem, et ita intelligenda sunt jura cum proprietate in materia præsertim pœnali. Ad alteram partem respondeo, etiam in illis casibus non incurrere, propter ea quæ dixi supra, tractando de suspensione, de illo, qui suspensus in sua ordinatione, statim in eadem actum Ordinis exercet. Et quamvis sit nonnulla differentia, quia ibi suspensio contrahitur in ipso actu susceptionis Ordinis, hic autem interdictum supponitur ante susceptionem Ordinis, et ideo major ratio esse videtur contrahendi irregularitatem, nihilominus in hoc videtur esse eadem ratio, quod illa moraliter non censetur ministratio in Ordine suscepto, sed tantum indebita Ordinis susceptio; nam aliud est tanquam accessorium, quod non reputatur actio distincta, neque magis punitur, quam

ipsam principale quod comitatur. Præsertim, quia etiam jura, quæ loquuntur de persona interdicta exercente officium Ordinis, illis verbis loquuntur, quæ indicant ministerium illud debere esse moraliter distinctum ab ipsa ordinatione, ut patet ex illis verbis, *in suo officio ministrando sicut prius*, et similibus. Propter quæ censeo hanc partem esse probabilem, de qua iterum redibit sermo in disputatione sequenti.

24. *Religiosi ac moniales generale interdictum non servantes excommunicantur.* — Præter has exceptiones, quæ ex parte sacramentorum notantur, ex parte personarum fieri solent aliæ; nam religiosi, et moniales, qui generale interdictum non servant, excommunicantur ipso jure in Clement. 4 de Sent. excom., et in Clementina 3, specialiter excommunicantur fratres Minores, qui personas sui tertii ordinis tempore interdicti admittunt ad divina, et in Clement. 2, eodem titulo, excommunicantur domini temporales, qui in terris suis cogunt aliquem ad divina faciendâ tempore interdicti. Hæc enim pœna cum proportione applicanda est ad sacramentorum usum; nam ille etiam, ut diximus, sub celebratione divinorum comprehenditur; tamen, quia illa pœna generalior est, in sequenti disputatione exactius declarabitur.

DISPUTATIO XXXIV.

DE SECUNDO EFFECTU INTERDICTI, QUI EST
DIVINORUM OFFICIORUM PROHIBITIO.

Quam late pateat secundus effectus interdicti generalis. — De hoc effectu disputare non oportet, an sit, sed supponere, esse per se et maxime proprium effectum interdicti, ut constat ex definitione interdicti, supra tradita, et ex omnibus juribus, quæ de interdicto loquuntur, ut c. Si civitas, c. Si sententia, et c. Alma, de Sent. excom., in 6, c. Episcoporum, de Privilegiis, in 6, c. Non est vobis, de Sponsalib., Clementina 4 de Sent. excom. Est autem hic effectus communis omnibus interdictis cum proportione, nam, si sit generale loci, non solum in templis, vel oratoriis, sed etiam in domibus, viis, et vicinis agris, ac denique in tota illa terra, quæ generaliter interdicitur, habet hunc effectum respectu omnium hominum eujuscumque loci, vel diocesis, ut ex eisdem juribus constat, et ex c. Licet, et c. ult. de Privil., in 6, cum similibus. Si vero interdictum loci sit spe-

ciale, in illo definito loco habet cum proportione eundem effectum. Denique, si personale sit, generale et speciale, in persona, vel personis idem cum proportione operatur respectu locorum omnium, ex eisdem juribus, cum aliis, quæ de his interdictis in disputatione prima tractavimus. Hoc ergo supposito, tria præcipue, vel quatuor declaranda supersunt. Primum, quæ divina officia, præter sacramenta, et quis eorum usus interdicto prohibeantur. Secundo, quale peccatum sit violatio interdicti quoad hanc partem. Tertio, quæ pœna sit ob eam rem ipso jure imposita.

SECTIO I.

An, et quomodo Missæ sacrificium per interdictum generale loci prohibeatur.

1. Inter divina officia primum ac præcipuum locum tenet sacrificium Missæ; unde certum est usum hujus sacrificii maxime interdicti per hanc censuram, ut constat ex citatis juribus; ex quibus etiam intelligitur prohibitionem hanc non simpliciter, sed cum moderatione sumendam esse, scilicet ne consueto more, et libertate fiat, sed modo a jure præscripto. Quod in singulis interdictis diverso modo, et ratione verum est; et ideo sigillatim explicandum.

2. *Sacrificium Missæ tempore interdicti nunquam fuit omnino prohibitum.* — Per interdictum ergo generale loci nunquam videtur fuisse omnino prohibitum Missæ sacrificium, quia cum viaticum nunquam sit morientibus denegandum, semper oportet Eucharistiæ sacramentum saltem pro infirmis in Ecclesia conservare. Ex quo fit consequens, ut semper etiam potuerit congruenti tempore renovari; nam hæc veluti intrinseca et necessaria connexionese consequuntur; et primum pertinet ad animarum salutem, et observationem divini præcepti; secundum autem ad debitam sacramenti reverentiam spectat. Et ideo neutrum debuit, vel etiam potuit per interdictum simpliciter prohiberi. Cum ergo Eucharistiæ sacramentum non nisi in sacrificio Missæ renovari possit, quia in solo illo confici potest, fit consequens, ut nec sacrificium Missæ fuerit omnino prohibitum, sed permissum saltem quantum ad hunc finem necessarium erat. Quia vero, seclusa dispositione juris positivi, hoc arbitrium erat pro ratione necessitatis, ideo, ut melior ordo servaretur, statutum postea fuit in c. Permittimus, de Sententia excom., ut semel in heb-

domada posset Missæ sacrificium dici tempore interdicti in singulis Ecclesiis causa conficiendi Corpus Domini, quod decedentibus in pœnitentia non negatur, cum circumstantiis, et conditionibus statim explicandis.

3. *Jure antiquo quid concessum.* — *Quid jure novo.* — Postea vero propter magna incommoda, quæ ex carentia tanti sacrificii sequebantur, hunc rigorem interdicti Ecclesia temperavit, et permisit, *ut singulis diebus in Ecclesiis, et monasteriis Missæ celebrantur, et alia dicantur divina officia sicut prius; submissa tamen voce, januis clausis, excommunicatis, ac interdictis exclusis, et campanis etiam non pulsatis.* Quæ sunt verba c. Alma, de Sent. excom., in 6, et quoad dictas circumstantias eadem habebantur in dicto cap. Permittimus. Et breviter sunt sigillatim explicanda.

4. Et in primis dubitari potest, quid nomine Ecclesiarum hoc loco intelligendum sit; nam ex quo sub disjunctione ponuntur *Ecclesiæ vel monasteria*, nomine Ecclesiarum non videntur intelligi omnia loca sacra, in quibus solet hoc sacrum confici, alioqui non oporteret monasteria specialiter adjungere; significari ergo videntur illa voce templa, quæ sunt sub cura secularium clericorum, et auctoritate Episcopi publice sunt exposita et approbata, ut in eis tam sacrificium, quam alia divina officia celebrentur.

5. *Dubium.* — *Nomine Ecclesiarum comprehenduntur sacella hospitalium.* — Hinc vero oritur dubium, an extra hujusmodi Ecclesias, vel monasteria liceat Missæ sacrificium eo tempore celebrare. Nam illa constitutio solum in his locis hoc permittere videtur, ut ex textu constat, et notarunt ibi aliqui interpretes, et sentit Covarruvias ibi, 2 part., § 4, num. 2. Addit tamen nomine Ecclesiarum comprehendendi etiam hospitalia, in quibus est sacer locus auctoritate Episcopi approbatus ad hoc ministerium, tum quia ratio hujus concessionis in illis maxime militat; tum etiam quia in favorabilibus merito hæc nomine Ecclesiarum comprehenduntur. Addit præterea ibi comprehendendi monasteria monialium; nam ex vi verbi manifestum est, vocem *monasteriis*, simpliciter dictam, hæc etiam comprehendere; necessitas etiam in eis quodammodo major est, ut possint sacrificio Missæ interesse. Qui etiam advertit, sermonem esse de Ecclesiis, et monasteriis existentibus in loco generatim interdicto, quia illa moderatio non extenditur ad loca specialiter interdicta, ut infra videbimus.

6. *An dicto casu nomine Ecclesiarum veniant privata oratoria.* — *Prima opinio.* — Queritur autem ulterius, an in privatis oratoriis, quæ solent esse in communibus domibus, possint tempore interdicti Missæ celebrari, præsertim nunc, quando talia oratoria esse debent ab Ordinariis designata et approbata juxta Concilium Tridentinum, sess. 22, decreto de observandis in Missæ celebratione. Nam, quia materia favorabilis est, videntur hæc oratoria posse nomine Ecclesiarum comprehendendi, quia favores ampliandi sunt. Nihilominus dictus auctor contrarium significat, quia solum ad monasteria monialium, et hospitalia facit ampliationem, alia loca tacite excludens. Præsertim, cum generalem regulam statuatur, extra loca ibi signata non posse divina celebrari. Et potest hoc confirmari, tum quia, juxta communem usum, non solent hæc loca nomine Ecclesiarum intelligi, unde Concilium Tridentinum, citato loco, hæc oratoria etiam ad divinum tantum cultum dedicata, et ab Ordinariis designata, ab Ecclesiis condistinguit; tum etiam quia cap. Alma, præter Ecclesias exprimens monasteria, satis significavit nolle permittere omnia loca, sed ea tantum, quæ videntur æque digna, ut in hoc privilegio equiparentur, quod de privatis oratoriis dicere non possumus.

7. *Secunda opinio et verior.* — Contrarium vero videtur posse sumi ex Navarro, c. 27, num. 175, quatenus dicit, quando jura permittunt divina officia cum hac moderatione, *in Ecclesiis, vel monasteriis*, non addere hanc particulam, ut limitationem ad excludenda alia loca, sed potius ut ampliationem, quia permittendo hæc loca, in quibus laici solent sacra audire, multo magis permittunt alia loca, in quibus laici interesse non solent; nam principalis, inquit, scopus prohibendi divinorum officia est, ne audiantur a laicis.

8. Sed quidquid sit de aliis divinis officiis, de quibus infra dicemus, in Missæ sacrificio ratio illa non videtur locum habere. Primo, quia de illa verum non est, propter laicos principaliter fuisse prohibitum, ne ab eis audiretur; nam olim æque erat prohibitum pro laicis et clericis; et non solum prohibebatur audiri, sed simpliciter fieri extra casum necessitatis, supra explicatum. Cum ergo jus novum solum permittat fieri in certis, ac determinatis locis, integra manet prohibitio quoad cætera loca. Secundo, quia nullus est locus aptus ad hoc sacrificium conficiendum,